

РЕШЕНИЕ

№ 3746

гр. С., 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИНА Н. К.А

при участието на секретаря ГАЛИНА ЦВ. ГОРАНОВА ШИПОВАЦ
като разгледа докладваното от КРИСТИНА Н. К.А Гражданско дело №
20211110137606 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. ***4 от ГПК.

Образувано е по искова молба на „Юробанк България“ АД, с ЕИК: 000694749 /с предишно наименование „Юробанк и Еф Джи България“ АД/, доуточнена с молба с вх. № 4***05/16.08.2021 г., подадена чрез процесуалния му представител – адв. Х. И. против А. С. Т., с ЕГН: ***** и Ц. В. Т., с ЕГН: *****, с която се иска да бъде признато за установено, че ответниците дължат на ищеца при условията на солидарност следните суми: 1/ **10 225.84 евро** – главница по договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL 38618/11.09.2008 г. и допълнителни споразумения към него, която сума е частичен иск от общата главница по кредита в размер на 81 042.95 евро, 2/ сумата от **832.52 евро** – такси, която сума е частичен иск от общия размер на вземането за такси от 1024.20 евро и е формирана от 814.62 евро такси – комисионни за управление на кредита за периода от 10.05.2016 г. до 07.05.2019 г. и 17.90 евро – такса за просрочен кредит; 3/ сумата от *****3.18 евро** – застраховки, която сума е частичен иск от общия размер на вземането за застраховки от 177.77 евро и 4/ **830 лева** – нотариални разноси за периода от 20.08.2018 г. до 07.05.2019 г., формирани от 700.40 лева – такса за подновяване на договорна ипотека от 24.08.2018 г. и ***9.60 лева – нотариални такси за връчване на нотариални покани, както и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 25926/2019 г. по описа на Софийски РС – 10.05.2019 г., до окончателното изплащане на вземането. Претендират се разноси.

В исковата молба се твърди, че между страните съществува валидно облигационно отношение, възникнало по силата на сключен между тях

договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL 38618/11.09.2008 г.

Твърди се, че въз основа на така сключения договор банката отпуснала на ответниците сумата от 80 000 евро – с банково бордеро № 2091704 от 24.09.2008 г. с цел закупуване на недвижим имот – апартамент № ***, находящ се в гр. С., ж.к. Манастирски ливади, бл. 134 и така изпълнила задълженията си по договора. Уточнява се, че срокът за издължаване на кредита бил 360 месеца, считано от откриване на заемната сметка. Посочва се, че за обезпечение на отпуснатия кредит кредитополучателите учредили на ищеца договорна ипотека съгласно Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 180, том V, рег. № 6616, нот.д. № 944 от 2008 г.

На следващо място се твърди, че към договора за кредит били сключени поредица от допълнителни споразумения – като последното било с дата 27.06.2013 г. По силата на посочените допълнителни споразумения /общо 3 на брой/ страните се съгласили за удобство на длъжника непогасените и просрочени начислени за периодите договорни лихви да бъдат реструктурирани към размера на редовната и непогасена главница, за което заемополучателите изразили изрично съгласие.

Съгласно договора и споразуменията заемополучателите се съгласили да отговарят и за разноските по обезпечението /ипотеката/, както и за разноските по принудителното изпълнение.

Освен това заемополучателите се съгласили да застраховат ипотекирания имот в полза на банката.

На следващо място се твърди, че поради неизпълнение на задълженията по кредита от страна на заемополучателите целият кредит е обявен за предсрочно изискуем – с нотариална покана от 07.03.2019 г. с рег. № 1994/2019 г. и нотариална покана от 07.03.2019 г. с рег. № 1995/2019 г. Поканите били получени на 21.03.2019 г., от която и дата ищецът счита, че е настъпила предсрочната изискуемост.

В исковата молба се уточнява, че по процесния договор за кредит, ответниците дължат и други суми – за възнаградителна лихва и за наказателна лихав, които обаче не са предмет на настоящото производство.

С тези аргументи се иска предявените искове да бъдат уважени.

С исковата молба са представени: договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL 38618/11.09.2008 г. и три броя допълнителни споразумения към него с погасителни планове, заверено копие от справка по чл. 366 от ГПК, нотариални покани и разписки, Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 180, том V, рег. № 6616, нот.д. № 944 от 2008 г., извлечение от сметка, застрахователен сертификат, извлечения за разноси,

В депозирания в срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК писмен отговор от ответниците чрез адв. Й. К. намира предявените искове за процесуално допустими, но неоснователни. Посочва се, че условията по кредита не били достатъчно ясно определени при сключването му. Освен това лихвеният

процент бил уговорен въз основа на неравноправна клауза, тъй като подлежал на едностранно изменение от банката без възможност на длъжника да влияе върху него.

На следващо място се поддържа, че към договора за кредит не е представен погасителен план. Обръща се внимание, че такъв е представен едва с едно от допълнителните споразумения. В тази връзка се посочва, че договорът бил невалиден. Поддържа се и че незаконосъобразно ищецът присъединявал лихви към главницата или т.нар. капитализация на лихви, което също било недопустимо. Възражава и се срещу начислените по договора такси.

Излагат се доводи и за неоснователност на претенцията за нотариални разноски. Обръща се внимание, че след подаване на заявлението сумите по кредита били изцяло заплатени от ответниците.

С тези аргументи се иска претенциите да бъдат отхвърлени. Прави се възражение за прекомерност на претендирания от ищеца адвокатски хонорар.

В съдебно заседание, проведено на 13.02.2023 г., ищецът, редовно призован, изпраща процесуален представител – адв. Тушев. Последният счита исковете за основателни и иска същите да бъдат уважени в пълен размер. Обръща внимание, че вземанията подлежат на установяване към датата на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Признава, че действително всички вземания по договора за кредит били вече погасени от ответниците, но това станало в хода на принудителното изпълнение.

Ответниците се представляват от Й. К., който поддържа, че сумите са вече платени и иска това да бъде съобразено от съда. Поддържа и че част от претенциите се основавали на неравноправни клаузи.

Депозира и писмени бележки като поддържа, че исковете са изцяло евентуално частично неоснователни.

В хода на производството по делото е извършена и приета съдебно счетоводна експертиза /ССЧЕ/.

Софийският районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От ищцовото дружество е депозирано заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК срещу ответниците за вземанията, които са предмет на настоящото производство. В тази връзка по подаденото заявление районният съд е издал заповед № 260803/17.***.2020 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 6486/2020 г. по описа на СРС. Заповедта е връчена на длъжниците А. С. Т. и Ц. В. Т..

От представено по делото копие от договор за кредит за покупка на недвижим имот № НЛ 38618/11.09.2008 г. се установява, че на 11.09.2008 г. между дружеството ищец като заемодател и ответниците като заемополучатели, е сключен договор за паричен заем при следните параметри: сума на кредита: 80 000 евро, от които 43 444 евро за покупка на недвижим имот и 36 556 евро – за други разплащания на заемополучателите,

срок на кредита 360 месеца; погасяване на кредита – на равни /анюитетни/ месечни вноски по 553.90 евро като с всяка вноска се погасява част от лихвата и част от главницата, както и съответните такси. Уговорена е солидарна отговорност на кредитополучателите. Към договора няма погасителен план, не е уточнено и каква част от главницата респ. лихвата и таксите се погасява с всяка вноска, не е посочен и крайният размер на дължимите по договора суми от кредитополучателите поради променливия характер на възнаградителната лихва. Уговорено е че последната се определя на годишна база и е в размер на сбора на базовия лихвен процент /БЛП/ на банката ищец за жилищни кредити в евро, действащ за съответния период плюс договорна надбавка от 0.2 пункта. Към датата на сключване на договора БЛП за жилищни кредити в евро възлиза на 7.2 % следователно възнаградителната лихва е в размер 7.4 % /чл. 3, ал. 1/. В договора е уговорено и че ако по време на действието му банката ищец промени БЛП за жилищни кредити, размерът на погасителните вноски се променя автоматично съобразно тази промяна, като с подписването на договора кредитополучателите са дали безусловно и неотменимо съгласие за това /чл. 3, ал. 5/.

Съгласно чл. 4 от договора освен възнаградителна лихва, а при просрочие и наказателна надбавка, кредитополучателите дължат и такса за управление от 1.5 % върху размера на разрешения кредит, платима еднократно при първо усвояване на кредита, както и такса от 0.03 % - комисионна за управление на кредита, дължима ежемесечно със съответната погасителна вноска и начислявана върху размера на непогасената главница.

Така предоставеният кредит е обезпечен с ипотека върху недвижим имот – апартамент № ***, находящ се в гр. С., ж.к. Манастирски ливади, бл. 134, като разходите по оценка на имота, вписване и подновяване на ипотеката, както и за застраховане на имота, са за сметка на кредитополучателите /чл. 10, т. 2 и чл. 13, ал. 2 от договора/. На последно място е уговорено и че при забава в плащането /изцяло или частично/ на три поредни месечни вноски целият остатък от кредита става автоматично предсрочно изискуем без допълнителни волеизявления от страна на кредитодателя.

Към договор № HL 38618/11.09.2008 г. страните са сключили няколко допълнителни споразумения – от 22.***.2011 г., от 19.02.2013 г. и от 27.06.2013 г., представени по делото. Видно от съдържанието им същите са сключени, доколкото заемополучателите са допускали забава при плащане на вноските по заема. В тази връзка и в допълнителните споразумения е уговорено стойността на забавените плащания за възнаградителна лихва и такси по договора за кредит да бъде прибавена към главницата по кредита. В резултат от извършената капитализация главницата по кредита е достигнала общ размер от 84 109.34 евро, върху който от своя страна е продължило начисляване на възнаградителна лихва. Към допълнителното споразумение от 22.***.2011 г. и от 27.06.2013 г. са приложени погасителни планове, подписани от заемополучателите. Съгласно последния план възнаградителната лихва, която заемополучателите следва да върнат до изтичане срока на договора възлиза на 139 046.66 евро. От своя страна дължимите такси възлизат на 4983.26 евро.

От представени два броя нотариални покани от 07.03.2019 г. се установява, че ищецът е отправил волеизявление до всеки от двамата ответници, по силата на което е упражнил правото си да обяви незаплатените суми по процесния договор за кредит за предсрочно изискуеми. Двете нотариални покани са връчени на 21.03.2019 г. – на ответницата Ц. В. Т. лично, а на ответника А. С. Т. – чрез ответницата като негова съпруга. В тази връзка и посочената дата е възприета от заемотателя за датата на обявяване на предсрочната изискуемост на вземанията по кредита.

Видно от извлечение за други вземания срещу А. С. Т. и приложени по делото платежни нареждания ищецът е начислил на ответниците и сумата от **830 лева** – нотариални такси. От тази сума 700.40 лева са изразходвани за подновяване на ипотеката, върху имота, който обезпечаваше дълга по кредита, а остатъкът от сумата е изразходван във връзка с обявяване на предсрочна изискуемост на вземанията по кредита – изготвяне и връчване на нотариални покани и др. Начислена е отново съгласно извлечение и сумата от *****3.18 евро** – за три вноски за застраховка /всяка по 41.06 евро/.

По делото е изготвена и приета съдебно счетоводна експертиза /ССЧЕ/, от която се установява, че сумата от 80 000 евро е преведена от заемотателя по банкова сметка на заемополучателя А. С. Т. с IBAN BG44 BPBI 7940 1459 2671 01 – като в тази връзка кредитът е усвоен на 24.09.2008 г.

По силата на трите броя допълнителни споразумения просрочените към съответния момент възнаградителни лихви са реструктурирани към редовната и непогасена главница по кредита, за което са издадени банкови бордера.

Така според експертизата капитализираните лихви възлизат на **3 525.40 евро**. Върху така капитализираната главница са начислени допълнително възнаградителни лихви в общ размер 1605.27 евро. Неплатените капитализирани суми /непокрити от извършените плащания/ възлизат на 753.83 евро.

От своя страна преди образуване на заповедното дело от ответниците са постъпили общо 39 747.11 евро – с които при покриване и на капитализациите са погасени всички месечни вноски за главници и възнаградителни лихви за периода от отпускане на кредита до 10.***.2014 г. Погасени са и начислените месечни такси/комисионни за управление /от 0.03 %/ от отпускане на кредита до 10.04.2016 г.

Така неплатените **падежирали** вноски за главница са в общ размер на **5597.19 евро** за периода от 10.***.2014 г. до 10.03.2019 г.

Неплатените **падежирали** вноски за възнаградителна лихва са в общ размер 27 202.92 евро за периода от 10.02.2015 г. до 21.03.2019 г.

Неплатените **падежирали** такси за управление възлизат на **1006.30 евро** – за периода от 10.09.2015 г. до 10.03.2019 г.

На ответниците обаче са начислени и такси за просрочие в общ размер от 296.07 евро – част от които са погасени с извършените плащания – като са останали дължими **17.90 евро** – за 26.10.2016 г.

Отделно от таксите за просрочие на ответниците са начислени и лихви за

просрочие в общ размер от 4626.70 евро, от които с плащанията са погасени 32.81 евро, а са останали дължими 4593.89 евро.

Съобразно договора ответниците дължат и разноски за застраховки в общ размер от 555.62 евро. С постъпилите плащания са погасени 377.85 евро от стойността на застраховките, като са останали дължими **177.77 евро**.

Неплатеният остатък главница, който е обявен за предсрочно изискуем на 21.03.2019 г. възлиза **75 445.76 евро**.

На последно място съобразно експертизата от лицето Камен Крумов за покриване на дълга са постъпили 172 113.04 лева – на 26.02.2021 г. – т.е. след образуване на заповедното дело /10.05.2019 г./.

Изготвената експертиза следва да бъде кредитирана, доколкото експертните изследвания са задълбочени, подробни и компетентно извършени, а по делото липсват и данни за евентуална заинтересованост на вещото лице от изхода на производството. Освен това експертизата е приета без оспорвания от страните по делото, които не са се възползвали от възможността да поставят допълнителни въпроси на вещото лице.

На последно място между страните липсва спор, че към момента на приключване на устните състезания по делото, всички суми, дължими от ответниците по кредита, са изцяло заплатени.

Така установената фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Исковите са с правно основание по чл. 240 от ЗЗД вр. с чл. 9 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/ вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86 от ЗЗД вр. с чл. ***4, ал. 1 вр. с чл. 422 от ГПК – за установяване вземанията на ищеца към ответниците по договор за кредит за покупка на недвижим имот от 11.09.2008 г., за които е издадена заповед № 260803/17.***.2020 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 6486/2020 г. по описа на СРС за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по [чл. 417 от ГПК](#).

Издадената заповед за изпълнение е връчена на длъжниците лично. Последните са депозирали срещу същата в срок възражение, което е наложило даване на указания за предявяване на иск в хипотезата на чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК. В тази връзка предявеният установителен иск е допустим като целта му е установяване съществуването на вземанията по съдебен ред в исково производство.

Ответниците по настоящото производство имат качеството потребители по смисъла на § 13, т. 1 от Закона за защита на потребителите, доколкото са ФЛ и липсват данни ползваната от тях услуга да е предназначена за извършване на търговска или професионална дейност.

Фактическият състав, от който възниква задължението на потребителя за връщане на заема, включва кумулативното наличие на следните елементи: действителен договор за кредит, предоставяне на договорения заем и настъпване на падежа на вземането за неговото връщане респективно надлежно обявяване на предсрочна изискуемост относно вземанията, спрямо които не е настъпила падежна дата.

От предмета на процесния договор, страните и съдържанието на правата и задълженията, съдът прави извода, че е налице договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 от ЗПК. Договорът обаче е сключен през 2008 г. т.е. при действието на ЗПК /отм с ДВ, бр. 18 от 05.03.2010 г., в сила от ***.05.2010 г./ от ДВ, бр. 53 от 30.06.2006 г., поради което и именно изискванията в последния са били приложими към съдържанието на процесния договор.

В тази връзка и процесният договор е сключен в изискуемата се от чл. 6, ал. 2 от ЗПК /отм./ писмена форма, а съдържанието на неговите клаузи са съобразени със специалната уредба на този вид договори, които са уредени в чл. 7 от ЗПК /отм./. По тези съображения и съдът приема, че между страните е налице валидно облигационно отношение. В договора се съдържа информация за данните (име, адрес и ЕГН) на кредитополучателите, срока на договора (360 месеца), падежите на всяка вноски (10-то число на съответния месец), брой на вноските (360 вноски), сумата на кредита (80 000 евро), годишен лихвен процент /който към момента на сключване на договора е 7.4 % - т.е. 7.2 % + фиксирана надбавка 0.2 %/, размерът на всяка вноски /553.90 евро/, посочени са допълнителните разходи по кредита и условията за пресрочното му погасяване, както и последиците от неплащане на вноските в срок. Горното налага извод, че не са налице основанията за недействителност на договора за кредит, съдържащи се в чл. 14 от ЗПК /отм./, вр., чл. 7, т. 4 – 14 от ЗПК /отм./. По тези съображения и наведените в тази връзка доводи на ответниците са неоснователни. Договорът действително **не** съдържа погасителен план, но към датата на сключването му в приложимото законодателството /ЗПК отм. и ЗКИ/ не е било налице такова изискване, поради което и възражението на ответниците, че липсата му води до недействителност на договора е неоснователно.

Съдът намира и че ответниците действително са изпаднали в забава при плащане на вноските по кредита, доколкото видно от ССчет.Е последното плащане /и то частично/ е извършено на 10.02.2015 г. В тази връзка и банката е имала право да пристъпи към обявяване на предсрочна изискуемост на непогасените вземания. Последната е надлежно обявена на ответниците. Това е така, доколкото волеизявлението за обявяване на предсрочна изискуемост е достигнало реално до кредитополучателите /ответницата го е получила лично за себе си и със задължение да предаде на съпруга си – другия ответник документът, адресиран до него/. Видно от представените по делото нотариални покани и извършените отбелязвания в тях при връчването им е спазена процедурата по чл. 50 от Закона за нотариусите и нотариалната дейност вр. с чл. 47 от ГПК. По тези съображения и поканите следва да се считат за редовно връчени 21.03.2019 г., която дата и правилно е приета за дата на настъпване на предсрочната изискуемост /така Решение № 148/02.***.2016 г. по т. д. № 2072/2015 г. на ВКС, I т. о., Решение № 25/03.05.2017 г. по гр. д. № 60208/2016 г. на ВКС, II т. о. и др./.

Претенцията за главница следва да се приеме за изцяло основателна, доколкото е заявена като **частична от пълния размер на претенцията за главница**. В тази връзка изрично следва да се отбележи, че действително

уговорките от сключените допълнителни споразумения, с които непогасените забавени вноски за възнаградителни лихви по кредита за преоформени като главница, са нищожни. Това е така, доколкото подобна уговорка води до начисляване на лихва върху лихва или т.нар. анатоцизъм, който е допустим само в отношения между търговци – по арг. от чл. 10, ал. 3 от ЗЗД и чл. 294, ал. 1 от ТЗ /така Решение № 66/29.07.2019 г. по търг.д. № 1504/2018 г. ТК, 2-ро т.о. на ВКС; Решение № 275 от 15.09.2014 г. на ВКС по гр. д. № 3783/2013 г., I г. о., ГК; Решение № 108 от 28.10.2015 г. на БАС по в. т. д. № 224/2015 г. и др./.

По делото не се претендират възнаградителна лихва и наказателна лихва /лихва за просрочие/ - макар такива да са начислени по договора /съответно част от постъпилите от ответниците плащания са отишли за погасяването им/, поради което и съдът не обсъжда възраженията за нищожност на същите.

Така или иначе при главница от 80 000 евро – какъвто е първоначалният размер на кредита /без извършени капитализации/ - дори да се приеме, че пълният размер на извършените плащания от общо 39 747.11 евро /при недействителност на уговорките за лихви и такси/ е отишъл за погасяване единствено на главница – то пак би останала дължима към датата на образуване на заповедното производство главница от над 40 000 евро. Поради това и искът за главница от **10 225.84 евро** – доколкото е предявен като частичен иск от твърдяната от ищеца обща главница по кредита в размер на 81 042.95 евро, следва да се приеме за изцяло основателен.

Досежно иска за сумата от **832.52 евро** – такси, която сума е заявена като частичен иск от общия размер на вземането за такси от 1024.20 евро и е формирана от 814.62 евро такси – комисионни за управление на кредита за периода от 10.05.2016 г. до 07.05.2019 г. и 17.90 евро – такса за просрочен кредит действително възражението на ответниците за нищожност на уговорката за начисляване на същите е **основателно**. Посоченият извод се обосновава от обстоятелството, че на основание чл. 143, т. 10 и т. *** във вр. с чл. 146 ал. 1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, нищожна като неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание и като дава право на търговеца или доставчика да увеличава цената, без потребителят да има право в тези случаи да се откаже от договора, ако окончателно определената цена е значително завишена в сравнение с цената, уговорена при сключването на договора. Тази уговорка е във вреда на ответниците, защото в резултат на нея банката е начислявала суми, без да е ясно защо го е направила, за предоставянето на какви услуги, по какъв механизъм, при какви условия, а това не отговаря на изискванията за добросъвестност и е довело до значително неравновесие между правата и задълженията на страните по сделката, изразило се в просрочване и неплащане на задълженията от ответниците, което е довело до сключване на

допълнителните споразумения и до прилагане на правилата за анатоцизъм от банката, което е увеличило крайния размер на цената на предоставената от банката услуга. Поради това съдът приема, че клаузата е нищожна като неравноправна, в резултат на което банката не е имала договорно основание да начислява такива такси. Тук следва да се отбележи, че наред с таксата за просрочие банката е начислявала отделно и наказателни лихви за забава т.е. потребителите са били санкционирани няколкократно за едно и също неизпълнение.

Досежно претенцията за застрахователни премии от *****3.18 евро** – която сума е частичен иск от общия размер на вземането за застраховки от 177.77 евро – същата следва да се приеме за основателна, доколкото ответниците са се съгласили в договора да застраховат за своя сметка даденият като обезпечение на дълга актив – в случая недвижим имот. Сумата освен това не е в прекомерен размер съобразно стойността на имота.

Частично основателна е и претенцията за нотариални разноски. Същата следва да бъде уважена до сумата от 700.40 лева, която представлява разход за подновяване на ипотечна върху дадения за обезпечение недвижим имот от ответниците. Посочените разноски отново са възложени в тежест на кредитополучателите по силата на сключения договор за кредит и са необходими с оглед запазване на обезпечението. За сумата от *****9.60 лева** – нотариални такси за връчване на нотариални покани искът следва да бъде отхвърлен по арг. от чл. 60 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/ вр. с чл. 10а, ал. 1 от ЗПК. В тази връзка съгласно чл. 10а, ал. 1 от ЗПК кредиторът може да събира само такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит. От своя страна дейността по изготвяне и връчване на уведомления по чл. 60, ал. 2 от ЗКИ по естеството си не касае допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, а е във връзка с извънсъдебното събиране на задължението. По тези съображения и посочените действия не попадат в обхвата на чл. 10а, ал. 1 от ЗПК /така Решение № 345/09.01.2019 г. по търг.д. № 1768/2018 г. на 2-ро т.о. на ВКС, Определение № 750/13.11.2020 г. по в.ч.гр.д. № 648/2020 г. на Пернишкия ОС/.

Възражението на ответниците, че процесните вземания са погасени по давност е неоснователно. Посоченият извод следва на първо място от обстоятелството, че предсрочната изискуемост на вземанията е настъпила на 21.03.2019 г., а заповедното дело е образувано на 10.05.2019 г., между които дати не е изтекъл приложимият в случая петгодишен давностен срок, доколкото се касае за задължения по кредит /така Решение № 261 от *****.07.2011** г. на ВКС по гр. д. № 795/2010 г., IV г. о., ГК, Решение № 103 от 16.09.2013 г. на ВКС по т. д. № *****00/2011** г., II т. о., ТК /. Съдът приема, че срокът следва да се съобразява именно от датата 21.03.2019 г., доколкото кредитодателят е този, който има право на преценка кога и дали да обяви кредита за предсрочно изискуем. Дори обаче за начална дата да се приеме тази на последното плащане 10.02.2015 г. г., то отново до 21.03.2019 г. не е изтекъл петгодишен период.

Обстоятелството, че задълженията по кредита към момента са изцяло

заплатени следва да бъде отразено в диспозитивната част на съдебния акт.

По исканията за разноси на страните:

Съгласно т. *** от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска по чл. 422 респ. чл. 415, ал. 1 от ГПК, следва да се произнесе по дължимостта на разноските, направени в заповедното производство като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноси, както в исковото, така и в заповедното производство.

Искане за разноси са направили и двете страни /като при пресмятане на разноските на страните съдът отчита, че част от вземанията са във валута евро, а друга част във валута лев и за целта на изчисляването сумите в евро са превалутирани при курс 1.95583 лева за 1 евро – официален фиксиран курс на БНБ/:

По разноските в производството по ч.гр.д. № 25926/2019 г. по описа на Софийски РС /заповедно производство/:

В това производство ищецът заявител претендира разноси за държавна такса от 453.98 лева и 1044.59 лева – адвокатско възнаграждение. От тази сума предвид изхода на делото ответниците дължат сумата от 1382.52 лева. Разноските за адвокат не са прекомерни предвид цената на исковете.

Ответниците не претендират разноси в това производство и не представят доказателства да са извършени такива /претендирани са само разноси за възражение срещу незабавното изпълнение пред въззивна инстанция, които обаче не следва да бъдат възстановени на ответниците, доколкото това възражение е оставено без уважение/.

По разноските в производството по гр.д. № 37606/2021 г. по описа на СРС /исково производство/:

В това производство на ищцовото дружество претендира сумата от 482.52 лева за държавна такса и сумата от 600 лева депозит за експертиза /като съгласно списък по чл. 80 от ГПК разноси за адвокат не се претендират/. От общата сума на разноските предвид изхода на делото ответниците дължат сумата от 998.69 лева.

Ответната страна претендира разноси от ***50 лева за адвокат и 200 лева депозит за вещо лице, които са действително извършени. Предвид изхода на делото на ответниците се дължи сумата от 1***.29 лева.

Водим от горното, Софийският районен съд:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че А. С. Т., с ЕГН: ***** и Ц. В. Т., с ЕГН: ***** и двамата с адрес: гр. С., район В., ул. М.М.Р. № *** **ДЪЛЖАТ** при условията на **солидарност** на „Юробанк България“ АД, с ЕИК: 000694749 /с предишно наименование „Юробанк и Еф Джи“ АД/ с адрес на управление: гр. С., ул. Околовръстен път № 260, към дата 10.05.2019 г. /датата на образуване на ч.гр.д. № 25926/2019 г. по описа на Софийски РС/ следните суми: 1/ **10 225.84 евро** – главница по договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL 38618/11.09.2008 г. и допълнителни споразумения към него, която сума е частичен иск от общата главница по кредита в размер на 81 042.95 евро, 2/ сумата от *****3.18 евро** – застраховки, която сума е частичен иск от общия размер на вземането за застраховки от 177.77 евро и 3/ **700.40 лева** – нотариални разноси – такса за подновяване на договорна ипотека от 24.08.2018 г., както и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 25926/2019 г. по описа на Софийски РС – **10.05.2019 г.**, до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение съответно изпълнителен лист по ч.гр.д. № 25926/2019 г. по описа на Софийски РС, но които суми към датата на приключване на устните състезания по настоящото гр.д. № 37606/2021 г. на СРС – 06.02.2024 г. са изцяло погасени от ответниците /след образуване на изпълнително производство/ **КАТО ОТХВЪРЛЯ** исковите претенции за сумата от **832.52 евро** – такси, която сума е частичен иск от общия размер на вземането за такси от 1024.20 евро и е формирана от 814.62 евро такси – комисионни за управление на кредита за периода от 10.05.2016 г. до 07.05.2019 г. и 17.90 евро – такса за просрочен кредит и за сумата от *****9.60 лева** – нотариални такси за връчване на нотариални покани, поради неоснователност на претенциите в отхвърлената част.

ОСЪЖДА А. С. Т., с ЕГН: ***** и Ц. В. Т., с ЕГН: ***** и двамата с адрес: гр. С., район В., ул. М.М.Р. № *** **ДА ЗАПЛАТЯТ** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на „Юробанк България“ АД, с ЕИК: 000694749 /с предишно наименование „Юробанк и Еф Джи“ АД/ сумата от общо **1382.52 лева**, представляваща разноси в производството по ч.гр.д. № 25926/2019 г. по описа на Софийски РС и сумата от **998.69 лева** разноси по настоящото исково производство по гр.д. № 37606/2021 г. на СРС – съобразно уважената част от исковите.

ОСЪЖДА „Юробанк България“ АД, с ЕИК: 000694749 /с предишно наименование „Юробанк и Еф Джи“ АД/ с адрес на управление: гр. С., ул. Околовръстен път № 260 **ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на А. С. Т., с ЕГН: ***** и Ц. В. Т., с ЕГН: ***** сумата от **1***.29 лева** разноси по настоящото исково производство по гр.д. № 37606/2021 г. на СРС – съобразно отхвърлената част от исковите.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____